

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tehetetlen düh súlya**

1. A tehetetlen düh súlya

Pedál-János

Alinda még mindig érezte a lábaiban a fémes reszketést, amit az átvállalt teher hagyott maga után. A wattmérő mutatója lassan visszatért a megengedett sávba, de a fülke levegőjében bent rekedt a fojtogató feszültség. A falra szerelt Őrszem fagyos lencséje vészjósló lassúsággal fordult el tőlük, mintha még mérlegelné, hogy a túllépésért járó büntetést azonnal kiszabja-e az idős asszonyra.

A nagymama dühösen, összerándult vállal szorította magához a megmaradt műanyag szerszámokat. Nem a félelem tette élessé a vonásait, hanem a tehetetlenség: az a megsemmisítő érzés, hogy a saját unokájának kellett megmentenie őt a fagyos értékeléstől. János-G534 pár lépéssel arrébb állt, a szomszédos fülke falának támaszkodva. Szorosan markolta a fémkorlátot, tekintetében vágó, rideg elszántság izzott.

- Nem lett volna szabad ezt tenned - sziszegte a nagymama Alinda felé, de a hangja megcsuklott a dühtől. - A rendszer azt méri, mennyit bírsz, nem azt, hogy miért csinálod. Ha meglátják benned ezt a terhelhetőséget, holnap még többet követelnek.

- És ha hagyom, hogy ájulásig taposs? - vágott vissza Alinda élesen, a homlokáról letörölve a sós izzadságot. - Akkor holnapra mi marad belőled? Kiejtenek a sorból, mint egy elhasznált alkatrészt?

János egyetlen óvatos lépést tett feléjük, vigyázva, hogy a mozdulat ne váltson ki riasztást. Tekintete összefonódott a lányéval. Abban a szótlan pillanatban megmutatkozott a kolónia legnagyobb titka: mitől marad ember valaki a vasak alatt? Nem a régi mesékből, és nem is a szabályok néma követéséből, hanem ebből a makacs, elfojthatatlan dühből, ami a másikat védi, még a teljes kimerülés szélén is.